

MARCELLO VITALE

ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΟΥΣΣΑΣ

ΔΙΓΛΩΣΣΗ ΕΚΔΟΣΗ

BAG NANTI

Bagnanti appesi alla duna
giaeciono e strappano ombra
al sole, sotto paglie. Invano
stesi gli affanni alla stagione
estiva:
sofferenza,
asciugata in trastullo
dispettosa traspare nella luce
ro vente.

Βρεγμένοι

Βρεγμένοι, μαραμένοι στον αμμόλοφο
ξεριζώνουν τις ξαπλωμένες σκιές στον ήλιο
κάτω από τις ψάθες.
Μάταιες οι αγωνίες του καλοκαιριού:
Υπομονή στεγνωμένη στη διασκέδαση, πεισματικά
φαίνεται να ξεχωρίζει στο πυρακτωμένο φως.

CREPUSCOLO

Viole tristi del pensiero; luci
intermittenti a corpo
offuscato.

Δειλινό

Λυπημένες της σκέψης βιολέτες,
φώτα προσωρινά στο θαμπό σώμα

EPPURE

Percorrendo la strada,
incontro sempre
le orme degli altri.
Eppure .
ognuno
cammina solo.

Κι όμως

Διασχίζοντας τους δρόμους ,πάντα συναντώ
τα ίχνη των άλλων.
Κι όμως ο καθένας μόνος περπατά .

PENSIERO 1

Voglio farmi trasportare dalla corrente,
senza forza.
Come un tronco di nodi.

Σκέψη 1

Θέλω να παρασυρθώ απ' το ρεύμα
αδύναμος.
Όπως ένα σπάσιμο στους κόμπους.

ILLUSIONE

Negli spazi manda messaggi l'Uomo
e morte nasconde frettoloso
in conca di cemento. Non cerca
risposte: solo ipotesi a consenso
d'illusione.

Αυταπάτη

Στέλνει μηνύματα στα διαστήματα.
Ο άνθρωπος. Και κρύβει το θάνατο βιαστικά
στο βαθούλωμα του τσιμέντου .
Απαντήσεις δεν ψάχνει.
υπόθεση μόνο σε συμφωνία με την αυταπάτη.

IL VIAGGIO

Giri vorticosamente tra
raggi di ruote e t'avvinghi
a speroni di roccia tra flutti
d'umano.

Το ταξίδι

Γυρνάς στροβιλιζόμενος ανάμεσα σ' ακτίνες
τροχών και περισφίξεων
στα σπιρούνια του βράχου
ανάμεσα στον ανθρώπων τα κύματα.

PENSIERO 2

A volte mi
prosciugo:
come un pozzo.

Σκέψη 2

Καμιά φορά στεγνώνω, όπως ένα πηγάδι.

ANTI-POETA

lo mi lamento pavido
in questa stanza, e tu
fuori ti accechi
nel solé degli altoforni. Inutile
poeta, quando lascerai il
comodo letto
di rose
raggiungendo gli altri nella
strada?!

Αντι- ποιητής

Εγώ παραπονιέμαι δειλός, σ' αυτό το δωμάτιο
κι εσύ απ' έξω τυφλώνεσαι στον ήλιο των υψικαμίνων.
Άχρηστε ποιητή πότε θ' αφήσεις το άνετο
κρεβάτι των ρόδων, πλησιάζοντας στον δρόμο τους άλλους;

AL MATTINO

Ognuno al mattino
acconcia il viso
bianco di morte ed
esce nella speranza
d'un raggio.

Το πρωί

Καθένας το πρωί καλλωπίζει
το πρόσωπο του λευκό του θανάτου
και βγαίνει με την ελπίδα μιας ακτίνας.

I CIPRESSI

Vigilanti sulla tomba
delFuomo che mai
nessuno canto,
scrutano il cielo tre
cipressí. A speranza.

Τα κυπαρίσσια

Φύλακες πάνω απ' το τάφο κάποιου
που ποτέ κανείς δεν τραγούδησε
ερευνούν τον ουρανό τρία κυπαρίσσια
Στην ελπίδα.

LA BELLA FAVOLA

A Febo Delfi

Se potessi,
viaggerei in una bolla di sapone sospinta dal
fiato di bimbi su per tetti e caminí fino alia
linea dell'orizzonte dove il solé sta appeso, e
giocherei coi raggi. Più in alto,
strapperei il cuore d'acciaio ai satelliti
—■ bare rotanti d'umano — restituendo
alio spazio il suo silenzio. Interrotto il vanitoso
«bip» d'inutili antenne russe e americane,
scenderei sulla térra solo per accarezzare la fronte
dei morenti sussurrando a speranza
nell'orecchio già spento la bella favola.

Το όμορφο παραμύθι

Αν μπορούσες θα ταξίδευες σε μια σαπουνόφουσκα
σπρωγμένη από την ανάσα ενός μωρού
πάνω απ' τις στέγες και τις καμινάδες ,μέχρι την
γραμμή του ορίζοντα όπου γέρνει ο ήλιος
και θα έπαιζες με τις ηλιακτίνες.
Πιο ψηλά θα ξερίζωνες την ατσάλινη καρδιά
των δορυφόρων ,περιστρεφόμενων ανθρώπινων φέρετρων
αποδίδοντας στο διάστημα τη σιωπή σου.
Διακεκομμένο το ματαιόδοξο «μπιμπ»
από τις ρωσικές και αμερικάνικες κεραίες.
Θα κατέβαινες στη γη μόνο για να χαιδέψεις
των ετοιμοθάνατων τα μέτωπα
ψιθυρίζοντας στο ήδη πεθαμένο αυτί το όμορφο παραμύθι.

Ο Marcello Vitale αφιέρωσε αυτό το ποίημα
στον Έλληνα ποιητή Φοίβο Δέλφη.

LA RISPOSTA

So bene che non c'è
una risposta;
allora,
caparbiamente, ne
invento una.

Η απάντηση

Ξέρω καλά ότι δεν υπάρχει μια απάντηση.
Οπότε πεισματικά εφευρίσκω μια...

PIETA'

Nel cimitero
di paese
ghirlande di Jaita gemono al
vento.

Ed io colloco
fiori di luce
errando tra
pietre.

Έλεος

Στο κοιμητήριο του χωριού , ντενεκεδένιες
γιρλάντες θρηγούν στον άνεμο.
Κι εγώ φυτεύω λουλούδια από φως
περιπλανώμενος στις πέτρες.

IL FIUME

Per sempre ha perduto il
fiume trascorrendo sul greto
degli uomini innocenza di
fonte. Tra spore.

Το ποτάμι

Έχασε για πάντα το ποτάμι
διατρέχοντας την όχθη των ανθρώπων
την αθωότητα της πηγής.
Ανάμεσα στους σπόρους.

SENZA MISURA

Mi dibatto
tra Fimmobilità e Pazione
frenetica
non ho
le mezze misure del pendolo.

Άμετρο

Ταλαντεύομαι μεταξύ της ακινησίας
και της ξέφρενης δράσης.
Ημίμετρα δεν έχω του εκκρεμούς.

ARCO DI LUNA

Quando a sera ritorni, il cuore,
arco di luna, scalda le mura e fa
luce alia giornata che viene.

Το τόξο του φεγγαριού

Όταν το βράδυ γυρίζεις η καρδιά
τόξο του φεγγαριού
ζεσταίνει τα τείχη και φωτίζει την μέρα.
που έρχεται.

RITORNO

Per quanto possa
navigare
per mille mari
forestieri,
sempre ritorno
al focolare deserto
della vecchia contadina
di Calabria
scavata
dirughe
e di terra.

Επιστροφή

Χίλιες ξένες θάλασσες κι αν διασχίσω
πάντα επιστρέφω
στην έρημη παραστιά
μιας γριάς αγρότισσας απ' την Καλαβρία
σκαμμένη από τις ρυτίδες και τη γη .

I RICORDI

Consumi dal tempo vanno i
ricordi, induriti fiocchi di neve
in anima stanca.

Tracce sbiadite di
volti
— mutilati tronchi — s'affollano,
e senti nelPeco d'infanzia perdu te
voci di bimbi e canti di fonti ormai
mute tra platani spenti.

Αναμνήσεις

Από τον χρόνο φθαρμένες φεύγουν οι αναμνήσεις.
Επίμονες νιφάδες χιονιού σε μια ψυχή κουρασμένη.
Ξεθωριασμένα ίχνη προσώπων
ακρωτηριασμένα, σπασμένα συγκεντρώνονται
κι ακούς στην ηχώ της παιδικής ηλικίας
χαμένες φωνές των μωρών
και τραγούδια των βουβών πια πηγών ανάμεσα
στα πεθαμένα πλατάνια

SPERANZA

Esile

fiore farfalla di sottobosco.

Fiore nascosto. Stamattina
non eri nella rugiada. Sarà
stata la mano ¹, d'un bimbo?

Ελπίδα

Λεπτό λουλούδι πεταλούδα στα χαμόκλαδα
Λουλούδι κρυφό.
Σήμερα το πρωί δεν ήσουν στη δροσιά .
Θα ήσουν στο χέρι ενός μωρού;

IRREVERSIBLE

Alla fine saremo costretti
nella solitudine e
lasciamo ad altri le nostre
maschere imbellettate.

Ci mostreremo,
allora.

Confondendoci coi
calcinacci.

Μη αναστρέψιμος

Εν τέλει θα περιοριστούμε στη μοναξιά και
σ' άλλους θ' αφήσουμε τις φτιασίδωμένες μάσκες.
Όμοιοι θα εμφανιστούμε με τους ασβεστόλιθους.

STRATI

Ci ricoprono i ricordi. Come
strati di foglie secche.

Στρώματα

Μας καλύπτουν οι αναμνήσεις.
Όπως τα στρώματα των ξερών φύλλων

NEL RICORDO

Ad una ad una, ' salme dei miei
defunti passaste
sul bianco sagrato di questa
Chiesa, col volto di cera
inseguente l'Incerto.

E tra profumi di rose e di
lagrime, Forgano alto per voi
suona ancora nel vuoto del
tempo la triste melodía dei
ricordi.

Σ' ανάμνηση

Μια – μια οι σωροί των αποθανόντων περασμένων
στο λευκό προαύλιο αυτής της εκκλησίας
με το κέρινο πρόσωπο, από το αβέβαιο.
Κι ανάμεσα στ' αρώματα από τα τριαντάφυλλα
και τα δάκρυα το ψηλό όργανο
για σας ηχεί ακόμη στου χρόνου το κενό
την θλιμμένη μελωδία των αναμνήσεων.

PENSIERO 4

Voglio entrare nei cuori
dei píní e farmi un nido,
tra uccelli.

Σκέψη 4

Θέλω να μπω στις καρδιές των πεύκων
να κάνω μια φωλιά ανάμεσα στα πουλιά.

FINE ESTATE

Va Testate cantando.
Nel cuore stordito,
lánguido odore di marron
glacé.

Τέλος του καλοκαιριού

Φεύγει το καλοκαίρι τραγουδώντας.
Στη σαστισμένη καρδιά άτονη μυρωδιά
marron glace

PENSIERO 5

Io ho bisogno
d'accendermi e per
detonatore non ho che la
vita.

Σκέψη 3

Έχω ανάγκη να εκράγω
και για πυροκροτητή
δεν έχω παρά τη ζωή

Ο Marcello Vitale γεννήθηκε στην Καλαβρία.
Διετέλεσε μέλος του δικαστικού σώματος και
και της Segreteria Nazionale di UNICOST,
καθώς και πρόεδρος της Giunta Distrettuale A.N.M. della Magistratura Calabrese.
Έχει εκδώσει από το 1985 έως το 2010 πολλές ποιητικές συλλογές ,μελέτες
και ιστορικά διηγήματα.
Η ποιητική συλλογή «Ορίζοντες» κυκλοφόρησε το 1985 από τις
εκδόσεις Casa della poesia στο Μιλάνο.

DOPO LA CALURA

Ecco il vento
che ammassa le nubi.
Sarò nella pioggia.
Scrosciante.

Μετά τον καύωνα

Να ο άνεμος που σφριάζει τα νέφη
θα με βρεις στη καταρακτώδη βροχή

PRESAGIO D'INVERNO

Cielo a nuvole basse;
un palo di luce
fra alberi
spogli.
Sospeso tra fili
mesto
un uccello
a ricordo
del sole.

Προμήνυμα χειμώνα

Ουρανός με τα σύννεφα χαμηλά
μια στήλη φωτός ανάμεσα στα γυμνά δέντρα.
Από νήματα αιωρούμενο ένα πουλί θλιμμένο
σ' ανάμνηση του ήλιου.